

Το δράμα του Θεανθρώπου λύει το δράμα του ανθρώπου

Ορθοδοξία / Θεολογία

Αρχιμανδρίτης Κύριλλος Κωστόπουλος, Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Πατρών, Δρ. Θεολογίας

Κατά τὸ εσπέρας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Πέμπτῃς ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ συγκε-ντρώνεται στους ιερούς ναούς, για να παρακολουθήση τὴν Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν καὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου μας . Ἀκρωόμενος τα Ευαγγελικά αναγνώσματα καὶ τους ὕμνους συνειδητοποιεῖ ὅτι τὸ δράμα τῶν Παθῶν καὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Θεανθρώπου που εκτυλίσσεται εμπρὸς του εἶναι ἡ λύση τοῦ δράματος τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὴν εἰσδοχή τοῦ πεπτωκότος στὴν φθορά καὶ στὸν θάνατο.

Το δράμα αὐτὸ τοῦ Ἰησοῦ δεν εἶναι μόνο προσωπικό Του, ἀλλὰ καὶ προσωπικό μας. Κι αὐτὸ διότι στο Πρόσωπο Του Θεανθρώπου Κυρίου ἐνώθηκε ἡ Θεία φύση τοῦ Θεοῦ Λόγου με τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ἐτσι ὡς τέλειος Θεός που ἦταν ὁ Ἰησοῦς ἐγίνε καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς ἐπάθε -διότι ἡ Θεότης εἶναι ἀπαθής- σταυρώθη-κε, πέθανε ἐπάνω στον Σταυρό καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἀναστήθηκε. Ὡστόσο, τὸ σημαντικό καὶ κοσμοσωτήριο θαῦμα τῆς Θείας

Οικονομίας έγκειται στο γεγονός ότι η ανθρώπινη φύση πέθανε μέσα στον χώρο της Θείας φύσεως του Θεανθρώπου Ιησού, δηλαδή μέσα στον χώρο της Αυτοζωής. Ως εκ τούτου ο θάνατος της ανθρωπίνης φύσεως γίνεται ζωή, γιατί ο Κύριος με τον θάνατό Του θανάτωσε τον θάνατο και ανεστήθη, συνανασταίνοντας ολόκληρη την ανθρωπότητα, αλλά και κάθε άνθρωπο χωριστά. Να γιατί το δράμα του Ιησού είναι και δικό μας δράμα και μάλιστα η λύση του ιδικού μας δράματος.

Όλο αυτό το γεγονός, όμως, δεν είναι δυνατόν να συλληφθή και να κατανοηθή από την μεταπτωτική πεπερασμένη λογική ούτε από την ανθρώπινη φιλοσοφία ή τα ποικίλα θρησκευτικά κατασκευάσματα. Συνεπώς, μη μπορώντας ο άνθρωπος να πλησιάσει και να συλλάβει με αυτόν τον τρόπο το δράμα Του Θεανθρώπου, μεταβάλλει την ιστορικότητά του σε μουσειακή στατικότητα. Έχει περιορίσει, δηλαδή, το ιστορικό Πρόσωπο του Ιησού –ο Οποίος εισήλθε στην Ιστορία του ανθρώπου, για να τον λυτρώσει από την φθορά και τον θάνατο– στο χώρο των μουσείων, σε ζωγραφικούς πίνακες και σε βιβλία που ιστορούν ανθρωπίνως το Πάθος Του, χωρίς λυτρωτική συνέχεια και προέκταση.

Ο πιστός Ορθόδοξος χριστιανός, όμως, το συνειδητό μέλος της Εκκλησίας, το οποίο με την πνευματική άσκηση και την εκκλησιαστική ζωή έρχεται σε κοινωνία μετά του απείρου Θεού, κατορθώνει να διευρύνει τα όρια και τελικά να υπερβαίνει την μεταπτωτική πεπερασμένη λογική. Επιτυγχάνοντας αυτήν την υπέρβαση, κατανοεί και βιώνει ότι όλες οι εμπειρίες των ημερών αυτών, δεν είναι απλώς μια αναπαράσταση ή ανάμνηση των Παθών, της Σταυρώσεως, του Θανάτου και της

Αναστάσεως του Θεανθρώπου, αλλά μια λυτρωτική βιωματική συνέχεια αυτών.

Άρα, όποιος θέλει να συλλάβη το μεγαλείο και το βάθος της Ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου και των Παθών του Κυρίου Ιησού, δεν μπορεί να το κατορθώσει εγκλωβισμένος στον χώρο του εμπαθούς «εγώ» του, της ύλης ή της πεπερασμένης γνώσεως και σοφίας του. Εάν, όμως, εισέλθω στο Μυστικό Σώμα του Εσταυρωμένου Ιησού με ταπείνωση και απλότητα και απευθυνθή σε Αυτόν με πόθο και αγάπη, παρακαλώντας να του γνωρίσω τα της Ενανθρωπήσεώς Του και του Πάθους Του, τότε οπωσδήποτε ο Θεάνθρωπος θα έλθω στον εσωτερικό του κόσμο και θα του αποκαλυφθή. Θα του γνωρίσω ότι η Ενανθρώπιση και το Πάθος Του έχουν ένα βαθύτερο νόημα. Θα συνειδητοποιήσω ότι αυτά έλαβαν χώρα, για να πάρη επάνω Του ο αναμάρτητος Ιησούς τις αμαρτίες και το προπατορικό αμάρτημα του ανθρώπου, να τα καρφώσει στον Σταυρό και εκεί να επέλθω η λύση του δράματος της πτώσεως του ανθρώπου και η λύτρωσή του.

Από εκεί και πέρα η τεθεωμένη πλέον ανθρώπινη φύση «εν τω Προσώπω» του Θεανθρώπου Ιησού υπάρχει στον χώρο Του Τριαδικού Θεού.

Η συμμετοχή μας στην Ακολουθία των Παθών Του Κυρίου μας ας γίνω εφαλτήριο για μια δημιουργική αυτοσυγκέντρωση, που θα μας οδηγήσω στην γνώση του εαυτού μας και στην απόφαση της οντολογικής και υπαρξιακής προσεγγίσεως της Εσταυρωμένης Αγάπης, ώστε να επέλθω η λύση και του ιδικού μας προσωπικού δράματος.

PERMANENTLY_REMOVED